

TARÇINLI DÜŞLER ÇİKOLATACISI

Bir Pera Palas Polisiyesi

03

12 | 55

11 | 50

10 | 45

9 | 40

8 | 35

7 | 30

6 | 25

5 | 20

4 | 15

3

2 | 05

1 | 00

04

KAYAHAN
DEMİR

0.

Artık ayaklanmanın zamanı geldi diye düşünüyorum ve büyük masanın olduğu yere doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Bizimkiler de aynı merak ve heyecanla beni takip ediyorlar.

Masadaki altı misafirin altısının da önünde birer kâğıt parçası olduğunu fark ediyorum. Elektrikler kesilmeden önce olmayan bu gizemli kâğıtların hepsinde de aynı şeyler yazılı. Kâğıtlardan birini alıp yüksek sesle okumaya başlıyorum:

*“Pera Palas’ta 7 gizemli misafir... 7’si de katil,
7’si de maktul...”*

İmza: Tarçınlı Düşler Çikolatacısı”

1.

Sadece kazananların kaybedeceği şeyler vardır. Sürekli kaybeden birinin ise kaybedeceği hiçbir şey yoktur.

Ben hayatım boyunca sürekli kaybettim. Dişe dokunur, kazandığımı, elde ettiğimi düşündüğüm hiçbir şey olmadı. Elbette bu durum çok kötü gibi görünüyor olabilir. Ama bu acı gerçeğin yıllarca bana kattıkları da oldu. Eğer hayattan bir şey alamamışsanız kimseye eyvallahınız da olmuyor. Kaybedeceklerinizin sayısı azaldıkça daha bir cesaretli bakıyorsunuz dünyaya... Daha cesur, daha korkusuzca...

Belki de içimdeki bu cesaret olmasaydı zabıtlık ve hafiyelik gibi tehlikeli işlere hiç bulaşmazdım. Yaşıtlarım gibi memur olur, evlenir, çoktan çoluk çocuğa karışırđım. Aslında řu andaki macera ve gizemlerle dolu tehlikeli hayatımı kaybettiklerime borçluyum. Belki de hiç kazanamadıklarđma...

Ama itiraf etmem gerekirse zamanla kazandıklarđmın sayısının arttđđını hissediyorum. Bu gerçek beni hem sevindiriyor hem de biraz korkutuyor. Sevdiklerime zarar gelmesinden korkuyorum sanırım, onları tıpkı annemle babam gibi kaybetmekten... Gözlerimin önünden bir anda yitip gitmelerinden korkuyorum belki de... Bu dizginleyemedi-

ğim korku hissi işime, mesleğime daha bir sıkıca sarılmam gerektiğini söylüyor. Yıllarca yaptığım bu tehlikeli işi daha dikkatli yapmam gerektiğini fısıldıyor biçare kulaklarıma.

Evet, namı tüm şehri İstanbul'a yayılmış ünlü bir hafiyeyim artık! Sanırım *Pera Muhafızı* Hafiyeye Demirbey ismini duymayan kalmadı. Nereye gitsem insanların yoğun teveccühleriyle karşılaşıyorum ve bu durum benim kaybedeceklerimin sayısının bir hayli fazla olduğunu gösteriyor. Halbuki en başta hiç tanınmayan, zerre saygı görmeyen, kendi halinde bir zabıttım. Sadece Pera bölgesindeki eşkıyalar, hırsızlar çekinirdi benden. İsmimi işittiklerinde sadece onların eşkallerinde beni tanıdıklarının emareleri görülürdü.

Şimdi öyle mi ya! En sosyetik yerlerden dahi sıklıkla özel davetler alıyor, gittiğim bu yerlerde büyük bir ilgiyle karşılanıyorum. Sürekli kapımı aşındıran işinin ehli, başarılı gazeteciler benimle röportaj yapmak için âdeta can atıyor.

Ülkede ilk kez kurulan gizli hafiyelik teşkilatının başında benim olmam, şahsıma duyulan saygıyı daha da artırıyor olmalı. Gerçi siz “gizli” dediğime bakmayın! Artık birçok kişi böyle bir teşkilatın varlığından haberdar... Sonuçta gizemli ajanların, zehir hafiyelerin kol gezdiği bir dönemde yaşıyoruz. Bizzat padişahın onayıyla kurulan böyle güçlü bir teşkilatın ünü, birçok suçlunun kendisine çekidüzen vermesine de vesile oluyor şüphesiz.

Çıplak, çamurlu ve küçük ayaklarıyla annemin ve babamın katillerini bulmak için çıktığım bu engebeli yolda katettiğim mesafeyi düşündüğümde, kaybedecek çok şeyim olduğunu anlıyorum. Aslında Kadı Feyzullah Sami'nin beni oğlu gibi görüp okutması ile başladı her şey. Benim donanımlı bir birey olmamı sağladı, onun hakkını asla ödeyemem. Bir babadan fazlası oldu benim için. Hâlâ daha çok yardımı oluyor. Birlikte görev yaptığımız Beyoğlu Karakolhanesi'nde senelerdir sırt sırta vermiş çalışıyoruz. Zabit Kara Hüseyin, bizim şaşkın zabitler Bekir ile Tekir, çocukluk arkadaşım ve Kadı Efendi'nin öz yeğeni Mihriban ve tabii ki kadim arkadaşım Mucit Macit ile harika bir ekip oluşturduk. Kriminal bir olay olduğunda herkesin görev yeri farklı olmasına rağmen her seferinde fevkalade işler çıkarıyoruz.

Elbette bir de teşkilatımızın gizli üyesi Agâh Efendi var. Sadece onunla benim bildiğim küçük sırrı hâlâ kimseyle paylaşmış değiliz. Evet, ekibimizden kimse bizim Agâh Efendi'nin aynı zamanda bir şehzade olduğunu bilmiyor. Tabii Kadı Feyzullah Sami dışında... Herkes çocuğun Kadı Efendi'nin emriyle hafiye çırağı olarak yanımda bulunduğunu düşünüyor. Belki de herkesin güvenliği açısından böylesi daha iyidir. Henüz çocuk yaşlarda olmasına rağmen Agâh Efendi de büyük bir olgunlukla durumun böyle olmasından yana... Kim bilir, belki de sarayda doyasıya yaşayamadığı çocukluğunu bizim yanımızda yaşıyordur. Öyle ya... Şehzadelığın verdiği ağır sorumluluktan kaçmak

istiyordur bazen. Çocuk olduğunu hatırlamak ve bu güzel yıllarının tadını çıkarmak istiyordur. Bunu padişah efendimizin de yüksek müsaadeleriyle yapabileceği tek yer ise bizim yanımız, ustasının yanı...

Size en başta kazandıklarımın sayısı artıyor demiştim ya... Yakın dönem içinde ekibimiz bir yeni üye daha kazandı. Senelerdir kendisini ölü olarak bildiğim benim için çok kıymetli bir üye...

“Ağabeyciğim!”

Birden sesin geldiği yöne çeviriyorum bakışlarımı ve kız kardeşim Dilruba'nın vaha yeşili gözlerine bakıyorum içtenlikle. O da tebessümle bana bakıyor. Yanında Mihriban da var. O da tüm sevecenliğiyle bizi izliyor.

Evet, ikimiz de hayattayız. Ben ve Dilruba... Yıllardır birbirini öldü olarak bilen iki kardeş bunca sıkıntıdan, bunca zorluktan sonra sonunda kavuştu!

Başlarda Dilruba pek kendinde değildi. Gerek yaşadıklarımız gerekse eski hayatı onun kalbinde ve zihninde unutamayacağı derin yaralar açmıştı. Ama zamanla bu yaraları tedavi ettik. Mihriban, Kadı Efendi, Ağâh, Mucit Macit, Kara Hüseyin ve hatta bizim karakolhanenin şaşkın zabıtları Beşir ile Tekir... Hepsi aile oldu Dilruba'ya ve şunu bir daha anladım ki sevginin iyileştiremeyeceği bir hastalık yokmuş.

İlk zamanlarda çevresindeki herkesin hal ve hareketlerini biraz yadırgasa da bu sevgi dolu dünyanın içinde

kendine hızlı yer buldu Dilruba... Kalbindeki derin yaralar iyileşmeye başladığı anda bu durum dış görünüşüne de yansdı. Saçlarını uzattı, yüzündeki bıçak izleri yavaş yavaş kapanmaya, silikleşmeye başladı. Önceleri buzul parçalarını andıran donuk yeşil gözlerinde şimdi çiçekler açıyor. Dünyalar güzeli bir genç kız olarak tekrardan hayata dönmeyi başardı.

Bu güzel kız, bir gün bana ansızın teşkilata katılmak istediğini söylediğinde hiç düşünmeden bu can sıkıcı tekليفini reddetmiştim. Seneler sonra binbir zorlukla bulduğum kız kardeşimi tehlikeye atacak değildim. O ise eski vahşi yaşantısından dolayı çok iyi bıçak kullandığını, mutlaka böyle bir teşkilatın içinde bulunması gerektiğini söyleyip durdu. Bense her seferinde reddettim onu.

Aslına bakarsanız söylediğinde hakkı var. Gerçekten de bıçak atıcılığında üstüne tanımam. Beyoğlu'nun ara sokaklarında nam salmış bitirimlerden, yankesicilerden, hırsızlardan hatta kapkaççılardan bile çok daha iyi bıçak kullandığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Ama onun geçmişe dair her şeyi unutmasını istiyorum. Sadece çocukluğumuz kalmalı aklında... Sadece o günlerimize dair güzel, masum anılarımız yer etmeli güzel zihninde... Zira sonrası derin bir uçurum, dibi görünmeyen kapkaranlık bir çukur!

Annemi ve babamı öldüren katiller tarafından kaçırılıp eğitilmesi, vahşi ve acımasız bir savaşçı gibi yetiştirilmesi... Sonrasında da...

Geçmişe dair her şeyi ama her şeyi unutmak istiyorum! Artık güzeller güzeli kız kardeşimi buldum. Annemi babamı öldüren katillerin başındaki o kimliği belirsiz gizemli adam dahi umuruma değil! Ben kız kardeşimle birlikte sadece geleceğe bakmak istiyorum. Sadece yarınlara...

Dilruba ise maalesef benim gibi düşünmüyor. O artık her ne kadar zihnen iyileşmiş olsa da biz henüz küçük birer çocukken gözlerimizin önünde annemizi, babamızı öldürten o acımasız katili unutamıyor. Onu er ya da geç yakalayacağımızdan da adı gibi emin... Bizi yıllarca ayıran, çok farklı hayatlar yaşamamıza neden olan o kişiden bir şekilde intikam almak istiyor! İşte bunun için de teşkilata girmek, hafiyelik işlerinde daha baskın olmak istediğini söylemişti kerelerce. Hem de benim tüm bu muhalefetlerime rağmen...

Beni ikna edense Mihriban Sultan ile Kadı Efendi oldu. Dilruba'nın asla çatışmalara katılmayacağını, tıpkı Mihriban ve Mucit Macit gibi bize arka planda destek olacağını söylediler. Kadı Feyzullah Sami'den bunun teminatını almasam yine ikna olmazdım. Lakin bir baba gibi gördüğüm Kadı Efendi'nin teminatı her daim yeterli olur benim için. Böylece Mihriban'la birlikte teşkilatımızın kadın kollarından biri oldu Dilruba. Her ne kadar zaman zaman onun gözlerinde anne ve babamın intikam hırsını görüyor olsam da bugüne kadar yaptıklarıyla benim güvenimi kazanmayı başardı. Arka planda Mihriban Sultan'la birlikte şahane

işler çıkarıyorlar. Yapacağımız operasyonlardan önce topladıkları malumatlar o kadar işimize yarıyor ki...

Kısacası yıllardır özlemini kurduğum aileme kavuştuğum için kendimi çok daha mutlu ve huzurlu hissediyorum. Artık kendimi işlerime daha çok verebiliyor, hayatın nimetlerinden lezzet alabiliyorum.

İşte bugün ekibimle birlikte bu bahsettiğim nimetlerin sayısının bir hayli fazla olduğu yerlerden birindeyim. Her detayıyla misafirlerini kendisine hayran bırakan, Beyoğlu'nun incisi *Pera Palas Hotel*'de...